ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 10ης Ιουλίου 1986 *

Στην υπόθεση 79/85,

η οποία έχει ως αντικείμενο αίτηση του Centrale Raad van Beroep προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

D. H. M. Segers, κατοίκου Linden (Κάτω Χώρες),

και

Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor Bank- en Verzekeringswezen, Groothandel en Vrije Beroepen,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 52, 58, 60 και 66 της Συνθήκης ΕΟΚ όσον αφορά την υποχρέωση ασφαλίσεως υγείας βάσει της ολλανδικής νομοθεσίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους K. Bahlmann, πρόεδρο τμήματος, O. Due και T. F. O' Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: P. Heim

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο Segers, εκπροσωπούμενος από τον T. G. F. Cath, δικηγόρο Άμστερνταμ,

— το Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor Bank- en Verzekeringswezen, Groothandel en Vrije Beroepen, εκπροσωπούμενο, κατά την έγγραφη διαδικασία, από τον W. M. Levelt-Overmars, προϊστάμενο του τμήματος « νομικές υποθέσεις — κοινω-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

νικές ασφαλίσεις » του συλλόγου Gemeenschappelijk Administratiekantoor, Άμστερνταμ, και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον W. W. Wijnbeek,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον A. Haagsma, μέλος της νομικής της υπηρεσίας,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Ιουνίου 1986,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 1985, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Απριλίου, το Centrale Raad van Beroep υπέβαλε στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα, το πρώτο ως προς την ερμηνεία των άρθρων 52, 58, 60 και 66 της Συνθήκης ΕΟΚ και το δεύτερο ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού του Συμβουλίου 1408/71, προκειμένου να εκτιμηθεί αν συμβιβάζεται με τις πιο πάνω διατάξεις η εφαρμογή του Ziektewet (ολλανδικού νόμου περί γενικού συστήματος ασφαλίσεως υγείας), αποτέλεσμα της οποίας είναι η διαφορετική μεταχείριση, όσον αφορά την υπαγωγή στο σύστημα αυτό, διευθυντή εταιρίας αναλόγως του αν η εταιρία είναι ή όχι ολλανδικού δικαίου.

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο προσφυγής που άσκησε ο Segers, ολλανδικής ιθαγένειας, διευθυντής εταιρίας αγγλικού δικαίου, κατά της αποφάσεως με την οποία οι ολλανδικές αρχές, εν προκειμένω ο Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor Bank- en Verzekeringswezen, Groothandel en Vrije Beroepen (επαγγελματικός σύλλογος των απασχολουμένων στον τραπεζικό τομέα, στις ασφαλίσεις, στο χονδρικό εμπόριο και στα ελευθέρια επαγγέλματα, εφεξής: ο Bedrijfsvereniging), αρνήθηκαν να του χορηγήσουν παροχές ασφαλίσεως υγείας βάσει του Ziektewet.

3 Τον Απρίλιο του 1981, συστάθηκε, σύμφωνα με το αγγλικό δίκαιο, η εταιρία περιορισμένης ευθύνης Slenderose Limited, με έδρα το Λονδίνο. Τον Ιούνιο του 1981, ο Segers και η σύζυγός του απέκτησαν, εξ ημισείας, τα μερίδια της εταιρίας αυτής. Τον Ιούλιο του 1981, ο Segers εισέφερε στην εταιρία Slenderose Limited, ως υποκατάστημα, ολόκληρη την προσωπική του επιχείρηση — τη Free Promotion International — η έδρα της οποίας βρίσκεται στις Κάτω Χώρες. Ταυτόχρονα, ο Segers διορίστηκε διευθυντής της εταιρίας αυτής. Στην πραγματικότητα, η θυγατρική ασκεί όλες τις εμπορικές δραστηριότητες της εταιρίας Slenderose Limited και αυτό αποκλειστικά και μόνο στις Κάτω Χώρες.

4 Ο Segers, προκειμένου να του χορηγηθούν παροχές ασφαλίσεως υγείας, προέβη τον Ιούλιο του 1981 σε δήλωση ασθενείας προς τον Bedrijfsvereniging. Ο τελευταίος αρνήθηκε να του χορηγήσει τις σχετικές παροχές επικαλούμενος το γεγονός ότι ο αιτών δεν είχε εργαστεί στην εταιρία Slenderose Limited βάσει συμβάσεως εργασίας και ότι, κατά συνέπεια, δεν υφίστατο εν προκειμένω η αναγκαία σχέση εξαρτήσεως. Πράγματι, βάσει του Ziektewet ασφαλίζεται, μεταξύ άλλων, κάθε πρόσωπο που τελεί σε σχέση εξαρτήσεως με άλλο πρόσωπο, δηλαδή τον εργοδότη.

5 Δεδομένου ότι η προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής απορρίφθηκε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, ο Segers προσέβαλε την απόφαση ενώπιον του Centrale Raad van Beroep. Το τελευταίο αναφέρθηκε στη δική του νομολογία κατά την οποία ο διευθυντής εταιρίας που κατέχει ο ίδιος το ήμισυ ή περισσότερο των μεριδίων της ίδιας εταιρίας πρέπει να θεωρείται ως παρέχων εργασία στο πλαίσιο σχέσεως εξαρτήσεως εντός της ίδιας εταιρίας. Ο Bedrijfsvereniging όμως υποστήριξε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ότι η νομολογία αυτή δεν πρέπει να εφαρμόζεται σε περίπτωση εταιρίας αλλοδαπού δικαίου, αλλά μόνο επί των διευθυντών εταιριών που έχουν την έδρα τους στις Κάτω Χώρες.

6 Το Centrale Raad van Beroep, κρίνοντας ότι η κατ' αυτό τον τρόπο διατυπωθείσα γνώμη του Bedrijfsvereniging δεν στερείται σημασίας και θεωρώντας ότι για την επίλυση της διαφοράς χρειαζόταν ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, ανέβαλε την έκδοση οριστικής αποφάσεως και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

« 1) Οι αρχές περί ελευθερίας εγκαταστάσεως εντός της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και ελεύθερης παροχής υπηρεσιών στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας — ιδίως οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 52, in

fine, και 58, αφενός, και των άρθρων 60, in fine, και 66, της Συνθήκης ΕΟΚ, αφετέρου — επιβάλλουν άραγε στον ολλανδό δικαστή, ο οποίος καλείται να εξετάσει την ασφαλιστική υποχρέωση βάσει ολλανδικού νόμου περί κοινωνικής ασφαλίσεως, να μη διακρίνει μεταξύ διευθυντού κατόχου πολλών εταιρικών μεριδίων εταιρίας περιορισμένης ευθύνης ολλανδικού δικαίου και διευθυντού κατόχου πολλών εταιρικών μεριδίων εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, συσταθείσης κατά το δίκαιο άλλου κράτους μέλους, ακόμα και αν η αλλοδαπή εταιρία καταφανώς δεν ασκεί εμπορική δραστηριότητα στο άλλο κράτος μέλος, αλλά αποκλειστικά και μόνο στις Κάτω Χώρες;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, απαγορεύει το κοινοτικό δίκαιο περί κοινωνικής ασφαλίσεως [ιδίως το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71] ή οποιαδήποτε άλλη διάταξη του κοινοτικού δικαίου μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση; »

Επί του πρώτου ερωτήματος

7 Το πρώτο ερώτημα αφορά, στην ουσία, το ζήτημα αν οι διατάξεις των άρθρων 52 και 58 της Συνθήκης ΕΟΚ, αφενός, και οι διατάξεις των άρθρων 60 και 66, αφετέρου, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται στην εκ μέρους των αρμόδιων αρχών κράτους μέλους άρνηση υπαγωγής του διευθυντή μιας εταιρίας στις ευεργετικές διατάξεις εθνικού συστήματος παροχών ασφαλίσεως υγείας για το μοναδικό λόγο ότι η εταιρία έχει συσταθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους, στο οποίο έχει, επίσης, την έδρα της, και αυτό έστω και αν η εταιρία δεν ασκεί στο κράτος αυτό εμπορικές δραστηριότητες.

8 Ο Segers φρονεί ότι το άμεσο αποτέλεσμα των διατάξεων της Συνθήκης περί της ελευθερίας εγκαταστάσεως καθώς και τα γενικά προγράμματα του Συμβουλίου για την κατάργηση των περιορισμών στην ελευθερία εγκαταστάσεως και στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών επιβάλλει στις αρμόδιες εθνικές αρχές να καταργήσουν τις εθνικές διατάξεις που περιορίζουν, όσον αφορά τους διευθυντές εταιριών αλλοδαπού δικαίου, το δικαίωμα να υπάγονται στα εθνικά συστήματα υγείας. Εξάλλου, ο προσφεύγων αναφέρει ότι, εν προκειμένω, δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις της Συνθήκης περί ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

9 Ο Bedrijfsvereniging έχει τη γνώμη ότι, στην προκείμενη περίπτωση, δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις της Συνθήκης περί ελευθερίας εγκαταστάσεως και παροχής υπηρεσιών. Κατά την άποψή του, οι εν λόγω διατάξεις δεν επιβάλλουν την εξομοίωση των

εταιριών που έχουν συσταθεί σύμφωνα με το δίκαιο άλλων κρατών μελών προς τις εταιρίες που έχουν συσταθεί σύμφωνα με το ολλανδικό δίκαιο. Όσον αφορά το δικαίωμα χορηγήσεως παροχών ασφαλίσεως υγείας, η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των διευθυντών εταιριών ολλανδικού δικαίου και των διευθυντών εταιριών δικαίου άλλου κράτους μέλους δεν μπορεί να θεωρηθεί ως παράνομη διάκριση, δεδομένου ότι οι δύο τύποι εταιριών δεν είναι συγκρίσιμοι. Πράγματι, όλα τα πρόσωπα που συστήνουν εταιρία ολλανδικού δικαίου υπόκεινται ασχέτως ιθαγένειας ή τόπου εγκαταστάσεώς τους στις ίδιες προϋποθέσεις όσον αφορά την ασφάλιση. Ομοίως, όλα τα πρόσωπα που συστήνουν εταιρία αλλοδαπού δικαίου υπόκεινται, επίσης, στις ίδιες προϋποθέσεις. Οποιοσδήποτε είναι ελεύθερος, ασχέτως ιθαγένειας ή τόπου εγκαταστάσεως, να συστήσει εταιρία ολλανδικού ή αλλοδαπού δικαίου. Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν πάντοτε να σταθμίζουν τα ασφαλιστικής, φορολογικής ή άλλης φύσεως πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα των δύο αυτών τύπων εταιριών.

10 Κατά τον Bedrijfsvereniging, η εν λόγω διαφοροποίηση δικαιολογείται επιπλέον από την ανάγκη της καταπολέμησης των καταχρήσεων και το ενδιαφέρον να εφαρμόζεται κατά τρόπο πρόσφορο η ολλανδική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως. Πράγματι, πρέπει να αποφεύγεται ώστε οι διευθυντές να επιλέγουν τον τύπο εταιρίας αλλοδαπού δικαίου με σκοπό να μην υπόκεινται στους περιορισμούς που προβλέπει η ολλανδική νομοθεσία όσον αφορά τη σύσταση εταιριών περιορισμένης ευθύνης. Σ' αυτό προστίθεται και το πρόβλημα της είσπραξης των ασφαλιστικών εισφορών σε άλλα κράτη μέλη.

11 Η Επιτροπή φρονεί ότι δυνάμει του άρθρου 52 της Συνθήκης, η συσταθείσα σύμφωνα με το δίκαιο άλλου κράτους μέλους εταιρία δικαιούται να ασκεί στις Κάτω Χώρες τις εμπορικές της δραστηριότητες υπό τις ίδιες με τις εταιρίες ολλανδικού δικαίου συνθήκες. Οι εν λόγω συνθήκες περιλαμβάνουν, ιδίως, το δικαίωμα υπαγωγής σε συγκεκριμένο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Το προσλαμβανόμενο από την εταιρία αλλοδαπού δικαίου προσωπικό πρέπει να υπάγεται στις ίδιες νομικές προϋποθέσεις ασφαλίσεως με αυτές που ισχύουν για το προσωπικό των εταιριών που έχουν συσταθεί κατά το δίκαιο του οικείου κράτους μέλους. Επομένως, η άρνηση εφαρμογής ως προς το διευθυντή εταιρίας η οποία έχει συσταθεί σύμφωνα με το δίκαιο άλλου κράτους μέλους της σχετικής με την κοινωνική ασφάλιση νομοθεσίας που ισχύει για τους διευθυντές των εταιριών που έχουν συσταθεί σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους αυτού μέλους, πρέπει να θεωρηθεί ως αντίθετη προς το δικαίωμα της ελευθερίας εγκαταστάσεως.

12 Για να δοθεί απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα, πρέπει, καταρχάς, να εξεταστεί το άρθρο 52 και επόμενα της Συνθήκης. Σχετικά, επισημαίνεται ότι το άρθρο 52 της Συνθήκης ΕΟΚ αποτελεί μία από τις θεμελιώδεις διατάξεις της Κοινότητας και έχει άμεση εφαρμογή στα κράτη μέλη μετά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου. Δυνάμει της διατάξεως αυτής, η ελευθερία εγκαταστάσεως των υπηκόων ενός κράτους μέλους στο έδαφος άλλου κράτους μέλους συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, τη σύσταση και διαχείριση επιχειρήσεων, ιδίως εταιριών κατά την έννοια του άρθρου 58, παράγραφος 2, υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με αυτές που ορίζονται από τη νομοθεσία της χώρας εγκαταστάσεως για τους δικούς της υπηκόους.

13 Είναι αληθές ότι το ερώτημα αφορά κατάσταση όπου η προβαλλόμενη άρνηση δεν στηρίζεται στην ιθαγένεια του διευθυντή αλλά στον τόπο που βρίσκεται η έδρα της εταιρίας την οποία διευθύνει. Εντούτοις, όσον αφορά τις εταιρίες, πρέπει να τονιστεί ότι κατά την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 1986 (Επιτροπή κατά Γαλλίας, 270/83, Συλλογή 1986, σ. 273) η ελευθερία εγκαταστάσεως περιλαμβάνει, σύμφωνα με το άρθρο 58 της Συνθήκης, όσον αφορά τις εταιρίες που έχουν συσταθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία ενός κράτους μέλους και έχουν την καταστατική τους έδρα, την κεντρική τους διοίκηση ή την κύρια εγκατάστασή τους εντός της Κοινότητας, το δικαίωμα να ασκούν τη δραστηριότητά τους σε άλλο κράτος μέλος μέσω πρακτορείων, υποκαταστημάτων ή θυγατρικών εταιριών. Για τις εταιρίες πρέπει να τονιστεί ότι η έδρα τους, υπό την προαναφερθείσα έννοια, χρησιμεύει στον προσδιορισμό, όπως η ιθαγένεια για τα φυσικά πρόσωπα, της σύνδεσής τους με την έννομη τάξη ενός κράτους μέλους.

14 Εν προκειμένω, παρατηρείται ότι δεν μπορεί μια εταιρία, που έχει συσταθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους και ασκεί τις δραστηριότητές της μέσω πρακτορείου, υποκαταστήματος ή θυγατρικής εταιρίας στο κράτος μέλος εγκαταστάσεως, να στερηθεί του ευεργετήματος της εφαρμογής του προαναφερθέντος κανόνα. Πράγματι, όπως ήδη έκρινε το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 1986, το να γίνει δεκτό ότι το κράτος μέλος εγκαταστάσεως μπορεί ελεύθερα να προβαίνει σε διαφορετική μεταχείριση λόγω του μόνου γεγονότος ότι η έδρα της εταιρίας βρίσκεται σε άλλο κράτος μέλος θα απογύμνωνε το άρθρο 58 από το περιεχόμενό του.

15 Είναι δεδομένο ότι το δικαίωμα αποδόσεως των εξόδων ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και νοσηλείων αποτελεί δικαίωμα προσώπου και όχι εταιρίας. Εντούτοις, η απαίτηση να τύχει εθνικής μεταχειρίσεως μια εταιρία που έχει συσταθεί σύμφωνα με

το δίκαιο άλλου κράτους μέλους συνεπάγεται το δικαίωμα υπαγωγής του προσωπικού της εταιρίας αυτής σε συγκεκριμένο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Πράγματι, διάκριση του προσωπικού, όσον αφορά την ασφαλιστική προστασία, περιορίζει έμμεσα την ελευθερία των εταιριών άλλου κράτους μέλους να εγκατασταθούν, μέσω πρακτορείων, υποκαταστημάτων ή θυγατρικών εταιριών, στο οικείο κράτος μέλος. Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι το γενικό πρόγραμμα του Συμβουλίου για την κατάργηση των περιορισμών στην ελευθερία εγκαταστάσεως, της 18ης Δεκεμβρίου 1961 (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 7), το οποίο παρέχει χρήσιμα στοιχεία ενόψει της εφαρμογής των σχετικών διατάξεων της Συνθήκης (βλέπε αποφάσεις της 28ης Απριλίου 1977, Thieffry, 71/76, Jurispr. r. 765 και της 18ης Ιουνίου 1985, Steinhauser, 197/84, Συλλογή 1985, σ. 1819), θεωρεί όλες τις διατάξεις και πρακτικές που « απαγορεύουν ή περιορίζουν το δικαίωμα συμμετοχής σε κοινωνικές ασφαλίσεις και, ιδίως, στις ασφαλίσεις ασθενείας ... » ως περιορισμούς στην ελευθερία εγκαταστάσεως.

16 Όσον αφορά τις αμφιβολίες που εξέφρασε το εθνικό δικαστήριο ως προς τη σημασία του γεγονότος ότι η εταιρία αγγλικού δικαίου καταφανώς δεν ασκεί εμπορικές δραστηριότητες στο Ηνωμένο Βασίλειο, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 58 απαιτεί απλώς από τις εταιρίες, ως προς την εφαρμογή των σχετικών με το δικαίωμα εγκαταστάσεως διατάξεων, να έχουν συσταθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία κράτους μέλους και να έχουν την καταστατική τους έδρα, την κεντρική τους διοίκηση ή την κύρια εγκατάστασή τους εντός της Κοινότητας. Εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές, δεν έχει σημασία αν η εταιρία ασκεί τις δραστηριότητές της μέσω πρακτορείου, υποκαταστήματος ή θυγατρικής εταιρίας αποκλειστικά και μόνο σε άλλο κράτος μέλος.

17 Όσον αφορά τους λόγους που επικαλέστηκε ο Bedrijfsvereniging να δικαιολογήσει την άρνησή του, δηλαδή την καταπολέμηση ενδεχόμενων καταχρήσεων και το ενδιαφέρον για την πρόσφορη εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 56 της Συνθήκης όντως επιτρέπει, εντός ορισμένων ορίων, την εφαρμογή ειδικού καθεστώτος για τις εταιρίες που έχουν συσταθεί σύμφωνα με το δίκαιο άλλου κράτους μέλους, υπό την προϋπόθεση ότι το καθεστώς αυτό δικαιολογείται από λόγους δημόσιας τάξεως, δημόσιας ασφάλειας και δημόσιας υγείας. Επομένως, καίτοι η καταπολέμηση των δολίων δραστηριοτήτων μπορεί, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να δικαιολογήσει διαφορετική μεταχείριση, εντούτοις η άρνηση χορηγήσεως παροχής ασφαλίσεως υγείας σε διευθυντή εταιρίας που έχει συσταθεί σύμφωνα με το δίκαιο άλλου κράτους μέλους δεν μπορεί να αποτελέσει, εν προκειμένω, πρόσφορο μέτρο.

18 Δεδομένου ότι η διδόμενη στο πρώτο ερώτημα απάντηση στηρίζεται επί των διατάξεων της Συνθήκης περί της ελευθερίας εγκαταστάσεως, δεν παρίσταται πλέον ανάγκη να εξεταστούν οι διατάξεις που αφορούν την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.

19 Επομένως, από το σύνολο των προηγούμενων σκέψεων συνάγεται ότι στο πρώτο ερώτημα που υπέβαλε το Centrale Raad van Beroep πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι διατάξεις των άρθρων 52 και 58 της Συνθήκης ΕΟΚ έχουν την έννοια ότι απαγορεύεται στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους να αρνηθούν την υπαγωγή διευθυντή εταιρίας στις ευεργετικές διατάξεις εθνικού συστήματος παροχών ασφαλίσεως υγείας για το μόνο λόγο ότι η εταιρία ιδρύθηκε σύμφωνα με τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους όπου έχει, επίσης, την έδρα της, ακόμη και αν δεν ασκεί εκεί εμπορική δραστηριότητα.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

20 Δεδομένου ότι το δεύτερο ερώτημα υποβλήθηκε για την περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο, το ερώτημα αυτό δεν έχει πλέον αντικείμενο.

Επί των δικαστικών εξόδων

21 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με Διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 1985, το Centrale Raad van Beroep, αποφαίνεται:

Οι διατάξεις των άρθρων 52 και 58 της Συνθήκης ΕΟΚ έχουν την έννοια ότι απαγορεύεται στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους να αρνηθούν την υπαγωγή διευθυντή εταιρίας στις ευεργετικές διατάξεις εθνικού συστήματος παροχών υγείας για το μόνο λόγο ότι η εταιρία ιδρύθηκε σύμφωνα με τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους όπου έχει, επίσης, την έδρα της, ακόμα και αν δεν ασκεί εκεί εμπορική δραστηριότητα.

Bahlmann Due O' Higgins

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουλίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

K. Bahlmann